

Віталій Перетяцько

Герман-вуж

Повість

Київ

УДК 821.161

П27

Дорослі для дітей

Перетятко Віталій

П27 Герман-вуж : повість. – Київ : Видавництво Ліра-К, 2022. – 258 с.
ISBN 978-617-520-330-9

Герман не вірить в існування царства вужів, бо вважає себе вже дорослим, але змії звернулися до нього з проханням переховати гайдамацьку шаблю, якою прагнуть заволодіти кавахави – істоти, що зовні нічим не відрізняються від людей, живуть поміж нас з 1915 року, мають високу працездатність, панічно бояться змій, вживають їжу дуже гарячою, головна їхня мета – поневолення людства. Союзники кавахавів – пацюки та чорні черногузи. На боці Германа змії та кроти усього світу (спосіб, яким користуються кроти для передачі інформації, значно надійніший, ніж стільниковий зв'язок, а їхні підземні ходи роблять переміщення змій непомітним). Германа охороняють вужі, бо їх нестямно бояться кавахави, пацюків відлякує чорнокорінь, запах якого настільки нестерпний для пацюків та мишей, що вони, зачувши його, стрибають з корабля у відкрите море, але пацюки створять спеціальну багатотисячну бригаду, бійці якої не тремтять від страху перед запахом чорнокореня, а кавахави знайдуть слабке місце Германа – донька кавахави Соломія. Битви не уникнути...

Кавахавам читати цю повість заборонено.

УДК 821.161

ISBN 978-617-520-330-9

© Перетятко В., 2022
© Видавництво Ліра-К, 2022

Спекотний серпневий день добігав до кінця. Герман, набиваючи правою рукою баскетбольного м'яча – в такт музиці, яка лунала із його навушників, поспішав до шкільного майданчика. Зупинившись перед пішохідним переходом біля перехрестя проспекту Жовтневого і вулиці Космонавтів, Герман вимкнув I-Ped і зняв навушники. Дочекавшись зеленого сигналу світлофора і переконавшись, що всі автомобілі зупинились, Герман ступив на пішохідний перехід. Дійшовши до середини дороги, Герман подивився праворуч і завмер. На подвійній білій смузі, що розділила дорогу на дві частини, лежав, скрутившись кільцем, маленький вуж. «Де він тут узявся?», – подумки здивувався Герман. Пролунав автомобільний сигнал – водій сріблястого «Опеля» нагадав Герману про те, що потрібно звільнити перехід. Герман, не відводячи очей від вужа, залишився стояти на місці. Пішохідний світлофор увімкнув червоне світло, і водії декількох автівок подали звуковий сигнал, вимагаючи від Германа забратися геть із проїжджої частини. Не звертаючи увагу на автомобільні сигнали, Герман пішов по подвійній білій смузі – до того місця, де лежав маленький вуж.

– Ану геть з дороги, хлопче, – закричав на Германа водій маршрутного таксі, блідолиций чоловік з темними колами під очима, і посигналив.

– Та він, мабуть, глухий, – крикнув бородатий шатен в затемнених окулярах, власник червоної «Мазди», і увімкнув світло фар.

Водій зеленого «Ланоса» повільно повів своє авто повз Германа, за ним рушили з місця інші автомобілі.

– Ти що, хлопче, з глузду з'їхав?! – гримнув на Германа безволосий довгов'язий водій новенького синього «Пежо». – Зараз знову буде червоний сигнал світлофора, і всі машини зу-

пиняться. Як тільки вони зупиняться, відразу ж зійди з дороги, а то тебе зіб'ють.

Повз Германа проїжджали десятки автомобілів, водії яких – хто розмахував руками, хто лаявся, хто завзято сигналив, а Герман, немов нічого не бачачи і не чуючи, наближався до вужа.

Герман не відводив очей від вужа, тому й не помічав сріблястого «Ягуара» з увімкненими фарами, який на величезній швидкості мчав йому назустріч. Водій «Ягуара» нахабно порушував правила дорожнього руху: «ягуар» мчав посередині дороги між потоками автомобілів, що рухались у протилежних напрямках. Побачивши Германа, водій «Ягуара» засигналив, а коли Герман ніяк не відреагував на сигнал, натиснув на гальма. Скрегіт покришок «Ягуара» суттєво змінив карту звуків перехрестя і привернув до себе увагу сотень пішоходів. Покришки диміли, а «Ягуар», залишаючи на асфальті дві темних смуги, наближався до Германа. Раптом «Ягуара» почало розвертати і він зачепив заднім правим крилом чорну «Шкоду», а потім у його переднє праве крило в'їхала біла «Нива». Різко загальмувавши, «Нива» зупинилась, і в ту ж мить об її задній бампер розбив фару жовтий «Ніссан».

Довкола лунали автомобільні сигнали і крики водіїв, тільки вуж та Герман, здавалося, були відокремлені від усього, що діялось у цю мить на дорозі. Наблизившись до вужа, Герман присів, притис коліном до асфальту баскетбольного м'яча і простягнув до вужа руку. Вуж висунув свого тоненького язичка і погрозливо зашипів.

– Та заспокойся ти, малеча, – посміхнувся Герман. – Я тебе не боюся, бо знаю, хто ти. Якби ти якось зміг замаскувати оці жовті плями на своїй голові, то я міг би подумати, що ти отруйна змія.

Обережно взявши вужа, Герман подивився праворуч і, побачивши, що руху на дорозі немає, швидко пішов геть.

– Тримайте отого хлопця з баскетбольним м'ячем, це він у всьому винен, – заволав водій сріблястого «Ягуара», гладкий червонощокий чоловік у яскраво-синьому спортивному вбранні і червоних кросівках, і побіг до Германа.

Глянувши на водія «Ягуара», Герман зрозумів, що йому з вужем краще якнайшвидше зникнути, і прискорив крок.

Герман уже ступив на тротуар і хотів перейти на біг, як раптом на його шляху з'явилась перешкода.

– Стій, тобі кажуть, – гримнув високий вусатий дядько з цигаркою в зубах і схопив Германа обома руками за плечі.

Герман на мить розгубивсь і озирнувся. Водій сріблястого «Ягуара» швидко наближався.

– Зараз я тебе навчу, як лазити по дорозі, – гнівно прохрипів водій «Ягуара» і підняв догори свої волосаті ручища.

Герман зробив спробу вирватися з рук вусатого дядька, але той потягнув Германа до себе так сильно, що футболка Германа затріщала. І тут Герман глянув на вужа, якого вусань не помічав.

– Укусить! – закричав Герман і простягнув руку, в якій тримав вужа, до обличчя дядька.

Від переляку дядько випустив з рота цигарку і так стрімко відскочив від Германа, що зіткнувся з водієм «Ягуара». За мить вусатий чоловік опинився на асфальті, а водій «Ягуара», спіткнувшись об нього, врізався головою в прикріплений до стовпа рекламний бокс.

Уже давно не було чути того шуму, що здійснювся на дорозі, а Герман усе продовжував бігти, притискаючи маленького вужа до грудей лівою рукою, а правою тримаючи баскетбольного м'яча. Герман зупинився лише тоді, коли побачив узлісся. *«Ого! Оце я забіг! Мабуть, хлопці вже другий тайм почали грати»*, – подумав Герман і озирнувся. Далеко позаду він побачив високі будинки свого міста. Перевівши подих, Герман подивився на вужа.

– Ну що, вже не шипиш на мене, вже зрозумів, що я – твій друг?!

Вуж показав Герману язика і відповів шипінням.

– Та перестань ти, я ж тобі вже казав, що не боюсь тебе. Ти що думаєш, якщо того дядька налякав, то і я злякаюсь. Він, мабуть, погано в школі вчився, тому і злякався тебе. А класно

ми з тобою його позбавились. Тепер рахунок став 1:1 – спочатку я тобі допоміг, а тепер ти мені.

Почувши шум над головою і побачивши тіні на землі, Герман здивовано подивився вгору. *«Куди це їх стільки летить? Ще ж тільки восьме серпня. Невже зібралися так рано в теплі краї? Та ні, не може такого бути, вони ж починають відлітати лише в кінці серпня або на початку вересня!»* – подумав Герман, спостерігаючи за чорними чорногузами. Чорних чорногузів було так багато в небі, що здавалося, наступили сутінки. Поки Герман здивовано дивився догори, ті чорногузи, що пролетіли над його головою першими, почали спускатися на землю біля самого лісу.

– Вужику, та тут ще небезпечніше, ніж на дорозі. Доведеться тебе нести в гущу лісу, щоб ті чорногузи не з'їли тебе, – звернувся Герман до вужа.

– Ши-и-и, – відповів вуж і став пручатися.

– Та заспокойся ти, годі крутитися, а то я буду змушений міцно стиснути тебе, гадаю, тобі це може не сподобатися.

Притиснувши вужа до грудей, Герман попрямував до лісу. Тим часом чорних чорногузів на узліссі ставало все більше й більше.

– Та не бійся ти, як тільки ми до них наблизимось, вони відразу ж розлетяться, вони бояться людей, – промовив Герман до вужа і прискорив крок.

Щойно останній чорногуз опустився на землю, чорногузи так голосно заторохтіли дзьобами, що Герман від несподіванки здригнувся. *«Що за дива? Адже чорногузи торохтять дзьобами тільки в гніздовий період»*, – подумав Герман і звернувся до вужа:

– Щось тут цікаве діється, вужику. Ти часом не знаєш, що?

Вуж сховав голову, тому навіть не зашипів у відповідь. Тим часом Герман наблизився до чорногузів, які, здавалося, навіть і не збираються розступатися перед ним.

– Ану геть з дороги, – крикнув Герман і кинув у чорногузів м'ячем.

Декілька чорногузів злетіли в повітря, а решта птахів, що були на шляху Германа, неохоче розступилися. *«Ну й дива, –*

подумав Герман, – з яких це пір чорногузи стали такими сміливими?», вуж тремтів ще більше, ніж тоді, коли лежав на дорозі. Хвилюючись за вужа, Герман махнув рукою на чорногуза, що був найближче, чорногуз спритно відбіг на декілька метрів і подивився на Германа так, нібито погрожував йому. Підібравши із землі м'яча, Герман продовжив свій шлях до лісу. Йому хотілося затулити вуха, щоб не чути того шуму, який зчинили чорногузи, але обидві руки були зайняті.

Коли Герман зайшов у ліс, чорногузи заторохтіли дзьобами ще голосніше. Герману здавалося, що від такого шуму він може оглухнути, тому спочатку прискорив крок, а потім побіг. Вуж тремтів не так сильно, як поруч з чорногузами, а коли Герман заглибився в ліс і перейшов на крок, знову почав погрозово шипіти.

Пройшовши лісом близько кілометра, Герман побачив озеро, оточене високим очеретом, а потім, підвівши очі догори, побачив, що над озером кружляють сотні чорногузів.

– Так, вужику, далі йти не буду, бо там ціла хмара твоїх ворогів. Ну, бувай, друже, за тобою одна допомога, тому що рахунок 2:1 – на мою користь, – кинувши на землю м'яча, Герман узяв вужа обома руками і став обережно опускати його до землі. Раптом Герман відчув, що земля під його ногами заворушилася. Здивовано і трохи налякано Герман подивився собі під ноги. В цю мить вуж щосили зашипів, і Герман провалився під землю.

– А-а-а-а, – закричав Герман, летячи вниз разом з вужем.

Впавши на дно ями, Герман вдарився головою об тверду глиняну грудку і знепритомнів. Далі він покотився по крутому підземному схилу, який вів у бік озера, і через хвилину впав на дно печери. Печера за формою нагадувала індицьке яйце. Здавалося, Герман опинився всередині яйця, яке по вертикалі було розділене на дві половинки: одна половина була із глини, а друга з води. У печері було світло, це світло надходило від тієї половинки, яка була з води. Герман лежав непорушно, а вужик, висковзнувши із його рук, повільно по-

повз вбік глиняної стіни. Глиняна половина печери була вся в нірках, в одну з тих нірок і сковзнув вуж. Раптом водяна частина печери задрижала. За декілька секунд із водяної стіни висунулась голова вужа, потім з'явилася друга, третя, четверта... Чим більше ставало голів вужів, які стирчали з водяної стіни печери, тим темніше ставало в печері.

Вужі з цікавістю спостерігали за Германом, жоден вуж не розкривав рота, тому в печері було тихо-тихо. Так продовжувалося до тієї миті, поки Герман не поворухнувся. Як тільки Герман поворухнувся, стінки печери зашипіли. Герман опритомнів і, лежачи з заплющеними очима, неголосно сказав:

– Ти чого це знову шипиш на мене? Я тебе рятую, а ти мені погрожуєш!? Так не можна, друже.

Герман розплющив очі і сів. *«Де це я?»*. Шипіння продовжувалося, Герман просунув руку в кишеню і дістав стільниковий телефон. *«Треба посвітити, бо щось не дуже приємно в такій темряві сидіти. Та й вибиратися якось потрібно звідсіля. Вже восьма вечора! Мабуть, до дев'ятої додому не встигну. Потрібно зателефонувати мамі і сказати, що запізняюся»*, – подумав Герман і зробив спробу зателефонувати. Він почув короткі гудки, а потім звернув увагу на те, що знаходиться поза зоною зв'язку. *«Цього тільки не вистачало!»*, – подумав Герман і увімкнув ліхтар стільникового телефона. Від побаченого йому захотілося закричати, але він вчасно зупинив себе, прикусивши губу. Просидівши непорушно зо дві хвилини, Герман освітив усю печеру. Куди б Герман не направив світло ліхтаря, він всюди бачив голови вужів, які шипіли на нього. Йому знову захотілося закричати від страху, але він вчасно згадав поради тата: *«Ніколи не виказуй свій страх там, де його можуть використати проти тебе»*.

Вдихнувши на повні груди, Герман посвітив на дно печери. На дні був пісок, і Герман полегшено зітхнув. *«Це не можливо, десь же повинна бути діра, через яку я сюди потрапив. А цих вужів можна і налякати, що вони мені зроблять? Хоча якщо вони всі разом кинуться на мене, то просто задушать»*

мене». Від таких думок по шкірі Германа пробіг мороз, і Герман здригнувся. *«Шкода, що немає м'яча, а то зараз би жбурнув ним у цих вужів, може б, тоді щось прояснилося»*. Тільки-но Герман про це подумав, як шипіння припинилось, і у верхній частині печери – там, де вода, зникло зо два десятки голів вужів, і в печері стало світліше. *«Чого витріщилися, ану геть!»*, – крикнув Герман і махнув рукою на вужів. Жоден вуж не ворухнувся і жоден не зашипів. Вони спокійно спостерігали за Германом. Раптом у печері стало темно, і в цю ж мить вужі голосно зашипіли. Герману стало моторошно і він затулив вуха. Він навіть хотів заплющити очі, але в печері знову розвиднилося. Спочатку Герман роззявив рота від здивування, а потім став на ноги і позадкував до глиняної стіни.

Герман зупинився тільки тоді, коли торкнувся руками і спиною до холодних язиків та голів вужів. Прикипівши ошелешеними очима до величезного рудого змія, який повільно спускався на дно печери по головах вужів, Герман зробив півкроку вперед.

Спустившись на дно, величезний рудий змій подався вперед – назустріч Герману, і Герман знову притиснувся до голів вужів. Зробивши крок уперед, Герман, ставши в захисну стійку, в яку він завжди ставав, коли готувався до бійки, завмер. *«Ти мене не з'їси, гад повзучий, я так просто не здамся»*. Як тільки Герман це подумав, рудий змій зупинився і, скрутившись кільцем, заговорив:

– Здоров був, Людино-вуж.

Герман роззявив рота від здивування.

– Чому не відповідаєш на привітання? Хіба тебе не вчили, що потрібно вітатися? – продовжив рудий змій.

Герман заплющив очі і потер їх руками. Розплющивши очі, він знову побачив перед собою рудого змія, який, здавалося, посміхався.

– Що, не віриш, що вуж здатний розмовляти? – рудий вуж повернувши хвостом.

Герман кивнув головою у відповідь.

– Я тебе розумію, тому не ображаюсь, що не привітався. Не бійся нічого, тут ти у повній безпеці, ми – твої друзі, навіть родичі.

«Що він верзе? – подумки обурився Герман. – Та й взагалі, що це за дива зі змієм, котрий розмовляє? І який він вуж? Вужі не бувають рудими, та й я щось не бачу жовтих плям на його голові. Та він більше схожий на велетенського удава. Може, хтось вирішив так пожартувати наді мною? Не дуже смішно».

– Не ламай голову, Германе, просто повір у все те, у що не хочеш вірити. Якщо не віриш, що я реальний, підійди і доторкнись до мене.

– Дякую, мені не хочеться до вас торкатися, – затрусив головою Герман.

Рудий змій немов посміхнувся і промовив:

– Сьогодні ти вчинив геройський вчинок, тому станеш справжнім героєм. Про те, що 8 серпня 2008 року на землі з'явиться Людина-вуж – було відомо ще в 1768 році. Але не було відомо, хто стане цією людиною. На твоєму місці міг опинитися будь-хто інший, але саме ти врятував маленького вужа. Сьогодні ти станеш Людиною-вужем.

– Це що, як Людина-павук чи Людина-кажан?! – з глузливою посмішкою мовив Герман. – Я вже вийшов з того віку, коли вірив у казки. Я ще у шість років знав, що тато всі ті казки про Бетмена вигадує, мені просто цікаво було слухати, але я знав, що насправді Бетмен – це вигадка. Тому знайдіть якогось малюка і розповідайте йому все це.

– Ти станеш не таким, як ті герої, про яких ти щойно згадав: ти зможеш насправді перетворюватися на вужа і зможеш бути і людиною, і вужем, і людиною, яка носить шкіру вужа.

– Аж трьома?! – підняв брови Герман.

– Так, Германе.

– Звідки ви знаєте, моє ім'я? – здивувався Герман.

– Я багато чого знаю, тому слухай і запам'ятовуй усе, що я тобі казатиму. Прогавиш якесь слово і це може вартувати тобі життя...

– А якщо я не хочу нічого слухати, – перебив рудого змія Герман, – навіщо мені ваші казки, мені потрібно додому, мама незабаром почне хвилюватися. Та мені й самому не цікаво те, про що ви розповідаєте. Я не хочу бути ніяким вужем. Навіть якщо припустити, що ви кажете правду, мені не подобається плазувати. Знайдіть когось іншого, впевнений, що бажаючих буде мільйон.

– Я не можу тебе примусити стати Людиною-вужем, це бажання повинно бути твоїм, тому я скажу тобі по-іншому: єдиний спосіб вибратися із цієї печери – це стати справжнім вужем, іншого способу не існує.

– Як це не існує? – Герман трохи розгубився.

– От так, Германе.

– Я виберуся звідси тим шляхом, яким потрапив сюди, накажіть цим вужам сховатися, щоб я міг оглянути всю печеру, тут повинна бути та діра, через яку я сюди потрапив.

Рудий вуж кліпнув очима, і в одну мить голови вужів зникли. У печері стало світліше. Герман із захопленням дивився на водяну стіну печери.

– Це що, те саме озеро, яке я бачив, наближаючись до того місця, де провалився під землю? – запитав Герман, вказуючи на воду.

– Так.

– Я непогано плаваю, я зможу впливати.

– Не зможеш. – Заперечливо похитав головою рудий вуж.

– Чому?

– Тому що тобі не вистачить повітря, щоб піднятися на поверхню води. Ми дуже глибоко, тому забудь про озеро.

– А може, ви мене навмисне обманюєте, щоб я не намагався впливати?!

– Думай що завгодно, але я повторю ще раз: звідси зможе вибратися тільки вуж.

– Я почекаю до завтра. Мене будуть розшукувати і неодмінно знайдуть. Біля того місця, де я сюди провалився, залишився мій м'яч. Розумієте?!

– Того місця немає.

- Як це немає? – розгубився Герман.
 - Усе замасковано.
 - То ви навмисне зробили так, щоб я не мав шансів звідси вибратися! – розгнівано мовив Герман.
 - Ні, ми так зробили задля безпеки. Та ти не гнівайся на нас, повір, тобі виказана велика честь. Ти – перша людина в історії людства, яка стане Людиною-вужем.
 - Та набридли ви мені з цим вужем, – сердито мовив Герман. – Може, я хочу бути гепардом.
 - Гепард надто вразливий, а вуж може сховатися і під водою, і під землею, і залізти на будь-яку вишину. Та й прокрастися будь-куди вужеві набагато легше.
 - То вже краще бути гадюкою, – зверхньо зауважив Герман, – її хоч бояться.
 - Зазвичай люди вбивають гадюк, а вужа ніхто вбивати не буде. Розумієш?!
 - Розумію.
 - Це добре.
 - То якби я не кинувся рятувати того вужика, то і не потрапив би до вас?
 - Так.
- У печері почало темніти, і Герман подивився на водяну стіну. Рудий змії, побачивши, куди дивиться Герман, промовив:
- Сонце сідає, тому стає темно. Та тобі до настання темряви і не можна з'являтися на поверхні. Там на тебе чекають твої закляті вороги.
 - Ви маєте на увазі чорногузів?! – в очах Германа з'явився інтерес.
 - Так. І повір, вони не випадково сьогодні з'явилися тут. Їм також відомо, що сьогодні на світ з'явиться Людина-вуж.
 - А їм яке діло до мене?
 - Вмощуйся зручно, Германе, і уважно слухай. Усе почалося ще у 1768 році. Після важкого бою гайдамаки повернулися в підземелля, де вони переховувалися від ворогів. Те підземелля схоже на сучасні підземні стоянки для автомобі-

лів, у ньому гайдамаки вільно їздили возами. Уявляєш, що це було в ті часи?!

Герман закивав головою, а рудий вуж продовжив:

– Так от, у тому важкому бою гайдамаки втратили багато своїх товаришів, а все тому, що один гайдамака, який був вартовим, злякався ворогів, які стрімко наближувалися до нього, і втік. Гайдамаків застали відпочиваючими, тому вони не встигли дати відсіч. Усі, хто уцілів, зібралися у підземеллі, серед них був і той гайдамака, що, злякавшись ворога, не попередив товаришів про небезпеку. Він гадав, що зможе обманути товаришів, сказавши, що йому відрізали шлях до війська, і він вступив в бій з чотирма польськими воїнами. Коли він почав розповідати свою брехню, поранений у груди гайдамака вийшов наперед і сказав: «Відріжте язика цьому брехуніві! Він втік, побачивши ляхів». Поранений у груди гайдамака був поважним запорозьким козаком, тому його слова не викликали сумніву.

Боягуза прив'язали до стовпа і вирішили стратити. «Поруч з ним потрібно поставити ще одного, ось цього», – крикнув здоровенний літній гайдамака, вказуючи на червонощого повстанця в яскравому жупані.

– За що цього карати? – запитав кошовий отаман.

– Він крав їжу.

По підземеллю прокотився невдоволений гомін. Кошовий підняв руку, і всі стихли. Обидва злочинці тремтіли від страху, а кошовий, зневажливо глянувши на них, сказав:

– Що, страшно помирати?! Ви не помрете, це занадто легке покарання для вас. Ви будете жити. – Кошовий оголив шаблю. – Ви будете жити вічно і ви завжди будете сторонитися людей.

Кошовий торкнувся шаблею до злодія, і той перетворився на пацюка. «Пацюк, дави його», – закричали гайдамаки і кинулися до пацюка, але той зміг вислизнути із підземелля. Потім кошовий торкнувся шаблею до боягуза, і той перетворився на чорного черногуза. Цього разу гайдамаки завмерли від здивування, а тим часом черногуз побіг, замахав крилами і полетів до виходу із підземелля.

Пройшло багато років, злодій став королем пацюків, а боягуз став царем чорних черногузів. Двісті сорок років цар чорних черногузів і король пацюків мріють стати людьми і ще вони мріють помститися людям за те, що ті їх принизили. Небезпека в тому, що шабля, якою кошовий перетворив злодія на пацюка, а боягуза на черногуза, закопана глибоко під землею, і якщо король пацюків зможе доторкнутися до тієї шаблі, то він знову стане людиною, але не просто людиною, а людиною-пацюком, і саме небезпечно це те, що він зможе перетворити на людей-пацюків усіх пацюків. Цар черногузів також стане людиною-чорногузом, якщо доторкнеться до тієї шаблі, і він також зможе перетворити черногузів на людей-чорногузів. Король пацюків та цар черногузів стали союзниками, вони прагнуть зробити людей своїми рабами Ми, вужі, охороняємо підземелля, в якому заховано ту шаблю, але нам стає все важче робити це, тому що ми оточені майже з усіх боків ворогами. Черногузи уклали союз із жабами, вони їх не зачіпають і навіть охороняють від нас. Пацюки уклали союз із мишами. Нам важко, бо ми задля того, щоб риби не стали на бік черногузів, змушені укласти мир з ними. Більшість із нас живе впроголодь, тому що рибок ми не їмо, бо вони наші союзники, а жаб, тому що ті знаходяться поруч із черногузами. Черногузам, щоправда, також нелегко, бо вони задля того, щоб виснажити нас, самі відмовилися від жаб і від мишей. Пацюки все частіше з'являються на Бойковому полі і нишпорять там у пошуках місця, де схована шабля. Ніхто, крім вужів, не знає того місця, але з кожним роком ділянок, які ще не обшукали пацюки, стає все менше. Тобі випала місія переховати шаблю. Шабля захована глибоко під землею – під чотирма великими казанами із золотом, ті казани стоять один на одному, під казанами закопаний великий бутель з горілкою, а шабля закопана на три метри глибше, ніж горілка. Гайдамацьке золото буде належати тобі. Але пам'ятай, що важливіша за все – це шабля. Золото не буде нічого варте, якщо пацюки і черногузи заволодіють шаблею. Люди не зможуть

перемогти людей-пацюків і людей-чорногузів. Іще, тільки тією шаблею можна буде вбити короля пацюків і царя чорногузів. А перетворитися на людей вони зможуть, доторкнувшись до руків'я шаблі. Я став рудий від того, що останні двісті сорок років провів У верхньому казані із золотом. Я вкрився золотим пилом. Я подолав довгий шлях, щоб побачити тебе і розповісти тобі про все. Двадцять чотири тисячі вужів зараз зосереджені на Бойковому полі. Якби ми потребували їжі щодня, то не змоги б там довго протриматися, але ми можемо обходитись без їжі місяцями, тому почуваеться байдуже.

– То я справді зможу перетворюватись на вужа?! – з цікавістю спитав Герман.

– Так, – кивнув головою рудий вуж. – Щоб перетворитися на вужа – тобі потрібно стати в стійку солдатика – руки по швах, ноги разом. Ставши так, ти повинен будеш зашипіти, і за декілька секунд перетворишся на вужа. Першого разу буде страшно, а потім звикнеш. Важче буде перетворитися на людину, для цього тобі, вже вужеві, потрібно буде стати на хвоста – так, щоб ти став схожим на голку, яку встромили в підлогу. Жоден вуж не зможе так стати, тому тобі, перш ніж робити спробу перетворення, потрібно добре натренувати своє тіло. Розумієш?!

Герман закивав головою, а потім, задумливо подивившись на глиняну стіну печери, запитав:

– А як же я сьогодні звідси виберусь? Я ж навряд чи зможу самостійно стати на хвоста, коли виберусь із підземелля.

– Сьогодні ти перетворишся, не стаючи на хвоста, тебе перетворять на людину мої слуги, які будуть супроводжувати тебе. Ти виберешся на поверхню з настанням темряви. Це для того, щоб тебе не помітили чорногузи. Сьогодні в радіусі п'яти кілометрів я зібрав тисячі вужів, які потурбувалися, щоб на твоєму шляху до дому не було жодної жаби чи миші. Пацюків не буде, тому що ми уклали угоду з котами. Зараз усі коти міста зосереджені там, де пролягає твій шлях додому. Мишей, жаб, пацюків не повинно бути, щоб вони не дізналися, де ти проживаєш. Із цієї миті ти дієш, як шпигун. Ти залишаєшся